חוטב העצים והמזל

ארצות ערב

לפני מאות שנים חי ביער חוטב עצים עם אישתו ועם ילדיו. הוא היה עני מאוד והיה לו רק גרזן לכריתת העצים ושתי פרדות שבעזרתן הוביל את העץ לעיר השכנה. אך הוא עבד קשה ותמיד יצא לעבודה בשעה חמש בבוקר, גם בחורף וגם בקיץ. כך הוא עבד עשרים שנה ולמרות שבניו כבר גדלו ויצאו איתו ליער לעזרה, הכל היה כנגדם והם נשארו עניים כמו תמיד. בסוף חוטב העצים התייאש לגמרי ואמר:
"למה לי לצאת כל יום לעבודה כשבסוף לא יוצא לי מזה כלום ואני נשאר עני כפי שהייתי. לא אצא יותר ליער! אולי, אם אשאר ואשכב במיטה, ולא ארוץ אחרי מזל, המזל יבוא אלי."
לכן למחרת בבוקר לא קם לעבודה ובשעה שש, אישתו שבינתיים ניקתה את הבית, באה לראות מה קרה.
"אתה אולי חולה?" שאלה בדאגה, כשמצאה אותו במיטה "התרנגול כבר קרא מספר פעמים. הגיע הזמן שתקום."
"למה לי לקום?" שאל האיש, בלי לזוז.
"למה? כמובן כדי ללכת ליער."
"כך? ואחרי שאני עובד קשה כל היום אני מרוויח בקושי לארוחה אחת ביום."
"אבל מה נעשה, בעלי המסכן" קראה האישה "זה גורלנו שהמזל לא מחייך לנו אף פעם."
"מספיק כבר דאגתי למזל" קרא הוא "אם הוא רוצה אותי, ימצא אותי כאן. אבל ליער לא אצא יותר."
"בעלי היקר, האם השתגעת?! אתה חושב שהמזל יבוא למי שלא רודף אחריו? התלבש, רתום את הפרדות וצא לעבוד. הרי אין לנו אף פרוסת לחם בבית!"
"לא איכפת לי ולא אצא ליער. לא תוכלי לשכנע אותי, שום דבר לא ישנה את החלטתי."
האישה ניסתה עוד לדבר אליו אך לשווא. הוא נשאר במיטה והיא, מיואשת לגמרי, חזרה לעבודתה.
כשעה או שעתיים מאוחר יותר דפק בדלת איש מהעיירה הסמוכה. כשהיא פתחה את הדלת אמר: "בוקר טוב, שכנה. אני צריך לעשות עבודה ורציתי לדעת האם בעלך יוכל להשאיל לי את הפרדות. אני רואה שהוא לא משתמש בהן היום.

ואולי יעזור לי הוא בעצמו?"
"הוא למעלה, עדיף שתלך ותדבר איתו בעצמך" ענתה האישה. והאיש עלה וחזר על בקשתו.
"אני מצטער, שכני, אבל נשבעתי שלא אקום מהמיטה, ובשום אופן לא אפר את שבועתי."
"אז אולי תשאיל לי את שתי הפרדות שלך? אשלם לך עבר זאת."
"בוודאי, שכני, קח אותן."
האיש עזב את הבית כשהוא מוביל איתו את שתי הפרדות. הוא שם שקים ריקים על גבן והלך איתן למקום בו מצא אוצר טמון. הוא מילא את השקים במטבעות זהב, למרות שידע כי האוצר שייך לסולטן. עם השקים מלאים התחיל להוביל את הפרדות לביתו, אך פתאום ראה שני חיילים שהלכו בדרך מולו. האיש ידע שאם יתפסו אותו עם השלל, דינו מוות בטוח, לכן עזב את הפרדות וברח ליער. הפרדות שנשארו לבדן חזרו ישר לאורוות בעלן.
אשת חוטב העצים הביטה בדיוק מהחלון כשהפרדות נכנסו לחצר. הן היו עמוסות כל כך שבקושי יכלו ללכת. היא קראה מיד לבעלה
"מהר, מהר! קום מהר. שתי הפרדות שלנו חזרו עם שקים על גביהן. המסכנות עמוסות כל כך שבקושי עומדות על רגליהן."
"אישה! כמה פעמים אמרתי לך כבר שלא אקום מהמיטה. למה לא תעזבי אותי במנוחה?"
האישה ראתה שבעלה לא יסייע לה. היא לקחה סכין גדולה וחתכה את החבלים בהם השקים היו קשורים לגביהן של הבהמות. השקים נפלו על הארץ ומהם נשפך זרם של מטבעות זהב שהאיר את חצר כולה כמו שמש.
"אוצר!" קראה האישה כשרק יכלה להוציא הגה מפיה "אוצר!" והיא רצה לספר לבעלה.
"קום! קום!" קראה "צדקת כשלא רצית לצאת ליער ורק המתנת למזל במיטה. הוא באמת הגיע! הפרדות שלנו חזרו הביתה עמוסות עם כל הזהב שבעולם, והוא מונח עכשיו בחצר. איש בכל הארץ לא יוכל להיות עשיר כמונו!"
חוטב העצים קפץ מיד על רגליו ורץ לחצר ושם סנוור אותו הזהב שמונח היה סביב.
"את רואה, אישה, שצדקתי" אמר בסוף "מזל הוא גחמן ואי-אפשר לסמוך עליו. רוץ אחריו והוא יברח ממך. הישאר במקומך והוא יבוא בעצמו."